

САКИ ВЪЛЧИЦАТА

Превод от английски: Светла Христова, —

chitanka.info

Ленърд Билситър бе от хората, които не съумяват да намерят нищо привлекателно или интересно в този свят и затова все търсят утеха в „невидимото“ — плод на техните преживявания, въображение или изобретателност. Децата успешно се справят с подобно начинание, но на тях им стига да убедят самите себе си; те не опошляват вярванията си, мъчейки се да ги предадат и на други хора. Вярванията на Ленърд Билситър бяха достъпни единствено за „малцината избрани“ — иначе казано, за всички склонни да го изслушват. Любителското му увлечение по невидимото навярно не би отишло подалеч от обичайните баналности на салонен прорицател, ако едно случайно събитие не увеличи запасите му от мистични знания. Заедно с приятел, който проявяваше интерес към рудодобива в Урал, Ленърд бе предприел пътуване из Източна Европа в момент, когато голямата железопътна стачка в Русия от бъдеща заплаха се превръщаше в реалност. Стачката избухна, когато вече се връщаха, и ги задържа някъде отвъд Перм. По време на принудителния си неколкодневен престой на една странична гара той се запозна с някакъв търговец на хомути и железарии, който оползотвори протяжните часове на скучно и бездейно очакване, като посвети своя английски спътник в откъслечните си фолклорни знания, случайно получени от разни търговци и коренни жители на Забайкалието. Когато се завърна в домашното си огнище, Ленърд с охота разправяше преживелиците си във връзка с руската стачка, но затова пък пазеше тягостно мълчание относно някои неясни загадки, които само бегло спомена с тайнственото „сибирска магия“. След седмица-две това мълчание взе да се пропуква поради пълната липса на любопитство у околните; Ленърд започна да прави малко по-подробни намеци за огромните способности, които тази нова езотерична сила, както сам я нарече, давала на малцината посветени в тайните ѝ. Лелята на Ленърд Сесилия Хупс, която по всяка вероятност обичаше сензациите повече от истината, направи порядъчно шумна реклама на племенника си, като разтръби наляво и надясно как той пред очите ѝ превърнал една тиквичка в гълъб гривяк. Все пак поради славата, с която се ползваше буйното въображение на мисис Хупс, определени кръгове се отнесоха с недоверие към свръхестествените способности, описани в нейния разказ.

Колкото и противоречиви да бяха мненията по въпроса, дали Ленърд е чудотворец или шарлатанин, едно бе несъмнено — той се появи сред гостите в дома на Мери Хемптън с репутацията на изтъкнат специалист в някоя от тези две професии, а по принцип не бе склонен да отбягва рекламата, добра или лоша. Езотеричните сили и необичайните умения бяха застъпвани нашироко във всеки разговор, в който участваха той или леля му, а собствените му постижения в тази област, както минали, така и потенциални, бяха обект на загадъчни намеци и неясни самопризнания.

— Бих искала да ме превърнете във вълк, мистър Билситър — каза домакинята по време на обяда в деня след пристигането му.

— Мила моя Мери — рече полковник Хемптън, — никога не съм подозирал, че може да копнееш за такова нещо.

— Имах предвид вълчица, разбира се — продължи мисис Хемптън, — много ще ми дойде да сменя изведнъж и вида, и пола си.

— Мисля, че човек не бива да се шегува с тези работи — каза Ленърд.

— О, изобщо не се шегувам, уверявам ви, напълно съм сериозна. Само че не го правете днес, имаме само осем души за бридж, тъй че ще се наруши едното каре. Утре ще дойдат и други гости и ще станем по-голяма компания, значи утре вечер, след като похапнем...

— При сегашните ни непълни познания за тези тайнствени сили човек трябва да пристъпва към тях смирено, а не с насмешка — отвърна Ленърд с такава строгост, че домакинята незабавно смени темата.

Кловис Сангрейл седя необичайно мълчалив, докато траеше дискусиата за възможностите на сибирската магия. Следобеда той отмъкна лорд Пабъм в относителното усамотение на билиардната зала, където му зададе един предпазлив въпрос.

— Случайно да имаш вълчица в колекцията си от диви животни? Някоя вълчица с умерено добър нрав?

Лорд Пабъм се замисли.

— Имам Луиза — рече той след малко, — много добър екземпляр от разновидността горски вълк. Получих я преди две години в замяна срещу няколко полярни лисици. Повечето от моите животни стават доста питомни още преди да са прекарвали дълго време с мен.

Май няма да сгреша, ако кажа, че като за вълчица Луиза има ангелски нрав. Защо ме питаш?

— Чудех се дали можеш да ми я дадеш за утре вечер — помоли Кловис с нехайния тон на човек, който иска на заем копче за яка или ракета за тенис.

— За утре вечер?

— Да, вълците са нощни животни, тъй че будуването в късните часове няма да ѝ навреди — продължи Кловис с вид на човек, който внимателно е обмислил всичко. — Щом се здрачи, един от твоите хора може да я доведе от парка „Пабъм“ и с малко чужда помощ навярно ще успее да я вкара тайно в зимната градина точно когато Мери Хемптън дискретно ще напусне гостите си.

Лорд Пабъм за миг се облещи в Кловис с извинимо недоумение, после лицето му изведнъж се покри с цяла мрежа бръчици от смях.

— Значи такава била работата, а? Решил си на своя глава да направиш сибирска магийка. А мисис Хемптън съгласна ли е да участва в заговора?

— Мери тържествено обеща, че ще ми помогне, стига да ни увериш, че Луиза ще се държи кротко.

— Гарантирам за Луиза — каза лорд Пабъм.

На следващия ден дойдоха нови гости и компанията се разрасна, а Ленърдовият инстинкт за самореклама се развихри още повече от стимула, който представляваше увеличената публика. По време на вечерята той се разпростря надълго и нашироко по темата за невидимите сили и необяснимите явления, а потокът на впечатляващото му красноречие не пресекна чак до поднасянето на кафето във всекидневната като подготовка за всеобщото преселение към картоиграческия салон. Лелята на Ленърд слушаше почитателно речта му, но жадната ѝ за сензации душа копнееше за нещо по-драматично от обикновени словоизлияния.

— Няма ли да направиш нещо, за да ги *убедиш* в способностите си, Ленърд? — попита тя умолително. — Превърни някой предмет в нещо друго. Знаете ли, той наистина умее, стига само да поиска — добави лелята за сведение на останалите.

— О, направете го — възкликна Мейвис Пелингтън с жар, а молбата ѝ бе подета от почти всички присъстващи.

Дори онези, които се отнасяха скептично към темата, нямаха нищо против да се позабавляват с любителска демонстрация на фокуснически умения. Ленърд почувства, че публиката очаква от него веществени доказателства за способностите му.

— Има ли някой — поде той — монета от три пени или някакъв друг малък предмет без особена стойност?

— Нима ще разиграете разни примитивни номера, като изчезване на монети и други такива? — презрително подхвърли Кловис.

— Смятам, че е много нелюбезно от ваша страна да не отговорите на желанието ми да ме превърнете във вълчица — каза Мери Хемптън, отправяйки се към зимната градина, за да даде на папагалите си обичайната им лепта от десертните блюда.

— Вече ви предупредих, че е опасно да се отнасяте с насмешка към тези сили — заяви Ленърд с тържествен тон.

— Не вярвам, че сте способен да го направите — провикна се Мери откъм зимната градина, смеейки се предизвикателно. — Хайде де, направете го, ако можете. Призовавам ви да ме превърнете във вълчица.

С тези думи тя мина зад един храст азалии и се скри от погледите.

— Мисис Хемптън... — започна Ленърд с нарастваща тържественост, ала не можа да каже нищо повече.

През стаята сякаш премина студен повей, а папагалите изведнъж се разпищяха оглушително.

— Дявол да го вземе, какво им става на тези проклети птици, Мери? — възкликна полковник Хемптън.

В същия миг още по-пронизителен писък, нададен този път от Мейвис Пелингтън, накара цялата компания панически да наскоча от местата си. В различни пози на безпомощен ужас или инстинктивна защита гостите застанаха срещу сивия, наглед зловещ звяр, който се взираше в тях откъм папратите и азалиите.

Мисис Хупс първа се съвзе от всеобщия хаос, причинен от уплахата и смайването.

— Ленърд! — кресна тя на племенника си, — незабавно превърни тоя звяр в мисис Хемптън! Може да ни нападне всеки миг! Превърни го!

— Аз... аз не зная как — запелтечи Ленърд, наглед по-стъписан и ужасен от всички останали.

— Какво! — изрева полковник Хемптън, — най-напред си позволявате отвратителната волност да превърнете жена ми във вълк, а сега си стоите най-спокойно и твърдите, че не можете да я върнете в предишния ѝ вид!

Справедливостта изисква да отбележим, че точно в този момент стоенето на Ленърд не би могло да се нарече спокойно.

— Уверявам ви, че не съм превърнал мисис Хемптън във вълк, изобщо не съм имал подобно намерение — енергично възрази той.

— В такъв случай къде се дяна тя и как се появи това животно в зимната градина? — строго попита полковникът.

— Естествено, налага се да приемем уверението ви, че не сте превърнали мисис Хемптън във вълк — рече Кловис учтиво, — но навярно сам ще се съгласите, че фактите говорят против вас.

— Нима ще трябва да слушаме всички тези обвинения, докато звярът дебне там, готов да ни разкъса на парчета? — възмутено проплака Мейвис.

— Лорд Пабъм, вие разбирате от диви животни... — подхвана полковник Хемптън.

— Дивите животни, с които съм свикнал да имам работа — рече лорд Пабъм, — са дошли при мен със съответните препоръки от известни търговци или пък са били отгледани в собствената ми менажерия. За пръв път се натъквам на животно, което се подава непринудено иззад храст азалии, оставяйки без обяснение изчезването на една очарователна и популярна домакиня. Доколкото може да се съди по *външните* характеристики — продължи той, — то изглежда като възрастен женски екземпляр от типа северноамерикански горски вълк, една разновидност на общия вид *canis lupus*.

— Я оставете латинското му име — изписка Мейвис, тъй като животното пристъпи малко по-напред в стаята, — не можете ли да го прилъжете с храна и да го затворите някъде, преди да е наранило някого?

— Ако това наистина е мисис Хемптън, която току-що вечеря обилно, едва ли ще я съблазним с храна — заяви Кловис.

— Ленърд — замоли мисис Хупс през сълзи, — дори ако това *не* е твое дело, не може ли да използваш огромните си сили и да

превърнеш този страшен звяр в нещо безвредно, преди да се е нахвърлил да ни изпохапе? В заек, да речем.

— Не вярвам полковник Хемптън да е съгласен жена му последователно да се превръща в разни видове животни, сякаш си играем някаква игра с нея — вметна Кловис.

— Абсолютно забранявам подобно нещо! — ревна полковникът с гръмовен глас.

— Повечето вълци, с които съм си имал работа, извънредно много обичат захар — каза лорд Пабъм. — Ако нямате нищо против, ще опитам тази примамка и с този.

Той взе бучка захар от подложката на чашата си за кафе и я подхвърли на застаналата в очакване Луиза, която я лапна още във въздуха. През компанията премина въздишка на облекчение. Вълк, който яде захар, наместо да се опита да разкъса на парчета поне папагалите, не изглеждаше чак толкова страшен. Въздишката се засили до благодарствено ахкане, когато лорд Пабъм изведе животното от стаята, подмамвайки го с друга бучка захар. Всички мигновено се втурнаха към опразнената зимна градина. Там нямаше и следа от мисис Хемптън освен чинията, която съдържаше вечерята на папагалите.

— Вратата е заключена отвътре! — възкликна Кловис, който ловко бе превъртял ключа, докато уж проверяваше бравата.

Всички се обърнаха към Билситър.

— Ако не сте превърнали жена ми във вълк — рече полковник Хемптън, — ще бъдете ли тъй любезен да обясните къде е изчезнала тя, след като очевидно не би могла да мине през заключена врата? Не настоявам да получа обяснение за внезапната поява на северноамерикански горски вълк в зимната ми градина, но смятам, че имам известно право да попитам какво е станало с мисис Хемптън.

Билситър се впусна в повторни отрицания, които бяха посрещнати с всеобщо мърморене от недоверчивата и загубила търпение компания.

— Няма да остана нито миг повече под този покрив — заяви Мейвис Пелингтън.

— Ако нашата домакиня наистина се е лишила от човешкия си образ — каза мисис Хупс, — никоя от дамите не би могла да остане. Аз категорично отказвам да бъда придружавана от вълк!

— Вълчица е — рече Кловис успокоително.

Етикетът, който би трябвало да се спазва при подобни необичайни обстоятелства, така си остана неизяснен. Внезапната поява на Мери Хемптън обезсмисли дискусията.

— Някой ме беше хипнотизирал — възкликна тя сърдито. — Изведнъж се озовах в килера за дивеч, представяте ли си, а лорд Пабъм ми даваше бучки захар. Мразя да ме хипнотизират, а докторът ми е забранил да близвам захар.

Останалите се впуснаха да ѝ обясняват ситуацията, доколкото това изобщо бе възможно.

— Значи вие *наистина* ме превърнахте във вълк, мистър Билситър? — извика тя развълнувано.

Ленърд обаче вече бе изгорил кораба, с който сега би могъл да се понесе по вълните на славата. Той успя само да поклати немощно глава.

— Всъщност аз съм човекът, който си позволи тази волност — рече Кловис. — По една случайност съм живял няколко години в Североизточна Русия и познавам магическото изкуство на района много по-добре от обикновените туристи. По принцип посветеният избягва да говори за тези странни сили, но в редките случаи, когато чуеш куп глупости, изприказвани за тях, просто се изкушаваш да покажеш на какви чудеса е способна сибирската магия, упражнявана от човек, който наистина я владее. Е, и аз се поддадох на това изкушение. А сега мога ли да получа малко бренди? Чувствам се доста изтощен след усилието.

Ако в този миг Ленърд Билситър бе в състояние първо да превърне Кловис в хлебарка, а после да стъпи върху него, с радост би извършил и двете операции.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.